

ตำนาน 'อาจารย์ชิง'

เอนท์สะท้อน

นวนิยาย

วันเกิด

ตอนที่ 2

ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์

เคล็ดลับของความก้าวหน้าอย่างหนึ่งก็คือ
การยอมรับข้อผิดพลาดของตนเองอย่างกล้าหาญ
แล้วรีบปรับปรุงแก้ไขให้ทันที่

25 ก.ย. 68 - End

วิธีประเมินผล ความรัก

สงครามการเมืองก็ต้องฟังพรรค
สงครามความรักก็ต้องฟังเพื่อน

ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์

อีกสามเดือนต่อมาการจากลาที่กำลังจะมาถึง เพราะใกล้กำหนดจะ
หมดคอร์สการกววิชาเข้ามาทุกที พอดีในช่วงบ่าย ๆ วันหนึ่งหลังเรียน
เสร็จ เรากำลังจะกลับ พอเดินถึงหน้าประตูโรงเรียนก็เจอพรรคพวกเรา
เป็นโขยงเกาะกลุ่มคุยกัน ไอ้ชนินทร์หันมาพบเราก็แจ้งมาว่า

“ไอ้ชิง **ฟ้า**เค้าเชิญไปงาน ‘วันเกิด’ นะ” เรามีอาการกลางแกลง
มันก็เลยยืนยั่นต่อ

“จริง ๆ นะมึง เขาฝากให้กูมาบอกมึงนะ” มันรีบแน่น เมื่อเห็น
อาการลังเลจากเรามั้ง

“จริง ๆ ไอ้ชิง” ไอ้กรรมเพื่อนสนิทรับรองแข็งขัน “มึงถามไอ้ฉัตร
ไอ้รุ่ง ไอ้วิทย์ดูก็ได้”

“เขาเชิญพวกเราทุกคน” ไอ้หลวงเสริม (ไอ้หลวงทำงานอยู่ที่
ไปรษณีย์กลาง กทม.)

“แต่พอดีวันนั้นมึงกลับไปก่อน เขาเลยฝากให้บอกมึง
ด้วย”

“เขาเน้นย้ำด้วยนะมึง” ไอ้ฉัตรเริ่มสะเออะ

“อย่าลืมบอกคุณ**ชิงชัย**ให้ได้นะกะ” มันจิบปากจิบคอ
ล้อเลียนเขา

“เฮ้ย....เวอร์ไป ไอ้หะ.....”

เราหัวเราะขำ ๆ แต่ยังไม่ค่อยวางใจเชื่อนิท ก้าวลูกเล่นลูกอำของ
พวกมันนะ

“เฮ้! จริง ๆ นะไอ้ชิง” ไอ้กรมยืนยันอีก

“พรงี้มึงไปถามไอ้วิ ไอ้อัณ ไอ้อ้อย ไอ้ตุ๋ ดูก็ได้”

สามสี่ชื่อตอนท้ายนี้ล้วนเป็นชื่อเพื่อนสนิทของ ฟ้า เราก็ได้แต่
แสดงการรับรู้ ไม่กล้าออกอาการมากไปกว่านี้ ลึก ๆ ในใจก็อยากจะ
ไปร่วมงานวันเกิดเขาเหมือนกัน(ตั้งแต่เกิดมาเรายังไม่เคยมีวันเกิดและ
ไม่เคยไปงานวันเกิดใครเลย สังคมชนบทสมัยก่อนก็เป็นเช่นนี้แหละ)

ถึงอย่างไรก็คุ้นสนิทกันมากแล้ว ไปไหนต่อไหนด้วยกันบ้างแล้ว
ในระยะหลัง ๆ เธอก็ให้ความสนิทและมีไมตรีด้วยดีกับเรามาตลอด (จะ
พรงไปบ้างก็ตอนเนื้ตมา)

แม่นายเนื้ตมาในระยะหลัง ๆ เธอก็ยังเหเข้ามาร่วมเสวนากับกลุ่มพวกเรา จนนายเนื้ต ซึมเหงา ถึงกับประชดลูกกลับก่อนก็เคยมี ก็ไม่เห็นเธอแสดงอาการแค้นเหมือนครั้งแรก ๆ หรือเธอจะมีเรื่องเคืองชุ่นแกล้งทำประชดเขาก็ไม่ทราบได้

แต่.....จะให้เราไปร่วมงานโดยมิได้รับเชิญจากเจ้าภาพโดยตรงเราก็คงลังเลที่ไป ดูแล้วเหมือนแสดงอาการ ‘อยากไป’ จนเกินควร ดูทำจะไม่ค่อยเหมาะสมนัก

หากเธอมีจิตใจกะเราพอควร ก็น่าจะพูดกับเราโดยตรงได้ ไม่น่าจะจำเป็นต้อง ‘ฝากผ่าน’

คำนึงถึงศักดิ์ศรีบ้าง (แต่ไ้รู้งเคยเตือนว่า “**แก่นักมกอดกัก**”)

กระทั่งบ่าย ๆ วันต่อมาก่อนจะถึงวันเกิดฟ้า(28 พ.ย.)หนึ่งวัน ขณะที่เรานั่ง(พักเบรก)เพื่อรอเรียนวิชาต่อไปอยู่เกือบหลังห้อง เข้าใจว่าฟ้าคงเพิ่งกลับมาจากห้องน้ำ ได้มานั่งแปะลงตรงเก้าอี้ที่ชิดกันด้านขวามือเราซึ่งว่างอยู่พอดี ทำเอาเราตักกะใจ (แต่แอบเป็นปลื้มมมมส์.....)

“**ชิงชัย**คะ ฟรุ้งนี้ฟ้าเชิญนะคะ” เธอพูดยิ้ม ๆ จ้องตาเราเป้งเหมือนจะคาดคั้น

“ผมไม่.....” เราทิ้งจังหวะ หน้าเธอสลดลง “บังอาจจะปฏิเสธ” เรายิ้ม ๆ

เธอตีแขนเราเฝียะทันที โทษฐานที่มาหลอกล่อ

“ครับ ขอบคุณที่เชิญ”

“ไม่ต้องเอาของติดไม้ติดมือไปนะ” เธอหันมานั้นยิ้มไม่ยอมให้
ลำบากเป็นภาระเราแม้

“เอาแต่ตัวไป?” เราถามแบบพาซื่อ

“ค่ะ” เธอพยักหน้าเล็กน้อย

เราก็เลยยื่นหน้าไปจ้องตาเธอใกล้ ๆ ก่อนกระซิบกระซาบ

“แล้ว‘หัวใจ’ล่ะครับ จะให้เก็บไว้ที่ไหน?”

เธอมีอาการเงินสะเทือนอาย ฝ่ามือฟาดมาที่ต้นแขนของเราอีกนิด
ใหญ่ เฝียะ!

“บ้า!” เธออุทานพร้อมกับค้อนยิ้ม ๆ กิ่งอายกิ่งขำ กิ่งหัวเราะ

แต่ทว่าเธอทำเสียงดังไปหน่อย ไอ้ฉัตรจอมแซวแฉะได้ยินเลยได้
โอกาสหันกลับมาเสือกต่อ

“เฮ้ย ๆ ๆ ทำอะไรกันนะ” เสียงมันก็ยิ่งดังเข้าไปอีก

ทำเอาพวกเพื่อนสาว ๆ แฉะข้างหน้าหลายคนพากันหันมามอง
แล้วก็มียิ้มไปตาม ๆ กัน คุณฟ้าเลยหน้าแดง ไอ้เราก็หน้าเรียว ๆ

‘อายวะ’ แต่ที่สำคัญก็คือนายเน็ดถึงกับคอแข็งหน้าตึง เก็บอุปกรณ์ตำรา
ผลุนผั่นกลับบ้านไปแล้ว เราเหลือบเห็นฟ้าหน้าสลดลงชั่วแวบ

“ฟ้า...ผมขออภัยด้วยครับ”

“คะ ไม่เป็นไร ไม่มีอะไรหรอก พี่ขอตัวนะคะ”

เธอพูดยิ้ม ๆ กลบเกลื่อน ในใจคงไม่สบายนัก แล้วเธอก็กลับไป
นั่งยังที่เดิม(ซึ่งที่ข้าง ๆ เพิ่งจะว่างเปล่า) วิ อัญ ฐิตู ตาและอ้อยเพื่อน
สนิทของฟ้าที่นั่งใกล้ ๆ ก็หันมาทักถามยิ้มเยือกกันกับฟ้าแล้วก็หันมา
ยิ้มกับเรา พวกนี้เขาเป็นฝ่าย

เราและช่วยลุ้นเชียร์เรามา
โดยตลอด

สงครามการเมืองก็ต้อง
ฟังพรรค
สงครามความรักก็ต้อง
ฟังเพื่อน

กองเชียร์จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งขาดเหมือนกัน ท่านว่าจริงมะ ?
สักครู๋ไอรุ่ง ปรมจารย์สาวทก็เร่เข้ามาประสาทวิทยายุทธให้เรา
เพิ่มเติมต่อ

“มึงทำได้เยี่ยมมากไอ้ชิง” มั่นยกหัวแม่มือทั้งสองชูประกอบ

“ออกอาวุธได้เนียนจริง ๆ ถูกต้องตามตำราเป๊ะเลยวะ”

“ตำราเขาระบุไว้ว่า” (จากคะแนนเต็มสิบ)

“ถ้าทำให้คนที่เราจีบยืมได้เท่ากับเราได้เพิ่มหนึ่งคะแนน
แต่ถ้าทำให้คนที่เราจีบ**หวัเราะ**ได้ เอาไปเลย ห้าคะแนน”

แต่ถ้าถึงกับตีแขน หยิกหรือ บิดเพราะเงินอายุ ได้
แปด โว้ย.... มั่นว่าเข้านั่น”

“ไอ้รุ่ง” ไอ้ถวัลย์เพื่อจ่าสะตอล้อไอ้รุ่ง กระแทกถาม
“ถ้าพาเข้าห้องพักได้จะได้กี่คะแนนวะ” แล้วทั้งกลุ่มเราก็
หวัเราะกันครืน

“ไอ้สัตว์.....” มันก็เงื่องว่าทำท่าจะลุกขึ้นไปอัดโทษฐานที่เอา
ความลับมาล้อเลียน แล้วพวกมันก็ไปหยอกล้อเอะอะมะเทิงกันต่อ

ส่วนสาวต้อยคู่รักคู่สวาทของไอ้รุ่งที่นั่งอยู่ไม่ไกลนักก้มหน้าอ่าน
หนังสือทำเหมือนไม่รู้ไม่ชี้ ก็แอบสงสารเห็นใจเขาอยู่เช่นกัน ที่ต้องมา
ช่วยเพราะถูกพาดพิงเต็ม ๆ

กลับบ้านตอนเย็น ๆ ขณะเดินออกจากโรงเรียนกวศวิชา(เสริม
ศึกษา)ด้วยกันกับเพื่อน ๆ ไอ้ฉัตรจอมเลือกก็เข้ามาสาวความต่อ

“ไอ้ชิง คุ้ยได้ยืนว่าฟ้าเค้าเชิญมึงวันพรุ่งนี้ จริงมะ?” เรายังไม่ทัน
ได้เอ่ยอะไร ไอ้กรมก็สวนมับ

“เฮ้ย ไปพร้อมกันกับกูมัย?” ไอ้กรมเพื่อนรักสรุปแบบรู้ใจ

“เออคือวะ คุไปไม่ถูกแน่” เราอือออไปตามระเบียบ

“กูก็ไม่รู้ คั่นเอานะมึง” มั่นว่าของมันไปโน่น

“เฮ้ย ไปกับกูสิวะ” ไอ้ชนินทร์เสนอตัว “กูเคยไปมาแล้ว”

“เจอกันก็โมงพรงนี้ ที่ไหนว่ามาเลย” ไอ้กรมสรุปตัดบทจับตาม
นิสัยคิดเร็วทำเร็ว

“เอายังงี้สิวะ” ไอ้หลวงเสนอ(มันทำงานที่ไปรษณีย์กลาง)

“พวกมึงพากันมาที่ไปรษณีย์กลางดีกว่าวะ หาง่าย แล้วค่อยไป
พร้อมกันเลยดีมั๊ย?”

เพื่อน ๆ ทุกคนก็เลย O.K.

วัน ดีเดย์ (D-day)

“ไอ้ห่าเอ๊ย.....

ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยรู้จักวันเกิดว่ามันเป็นยังไงเลย

พวกมันไม่มีอาชีพไม่มีรายได้เลือกกริดจ้งงาน ‘วันเกิด’.....”

รุ่งขึ้นเป็นเช้าวันเสาร์ (30 พ.ย.14 ที่จริงฟ้าเกิด 28 พ.ย. แต่เผอิญติดเรียน) เรารีบตื่นแต่เช้า ตื่นแต่ลตมากกกกส์ ครั้งแรกในชีวิตเลยนะเนี่ย ที่จะได้มีโอกาสไปร่วมงานวันเกิดกับเขา(ก็เด็กบ้านนอกนี่นา)

วันเกิดของใครก็ยังพอทำเนา แต่เมื่อเป็นวันเกิดของ ‘คนรัก’ ของเราก็ต้องพิเศษ พิถีพิถันกันหน่อย

เราจึงบรรจงอาบน้ำ แต่งตัว ทาครีมตันโจเหนียวหนึบ(เหมือนจาระบี) หวีผมแปร์ ฉีดน้ำหอม(ของพี่ชาย)อัดเพิ่มพิเศษอีกต่างหาก กลิ่นหอมพุ่งจรงใจอย่าบอกใครเชียวะ จนเฮียตี⁺(พี่สาม)สะดุ้งตื่น เห็นอาการผิดปกติของเรา เลยทักถามมาจากในมุ้งเนาะ

“ฮัย จะไปไหน?”

“ผมว่าจะบอกเฮีย รอเฮียตื่นนี่แหละครับ”

“เออ แล้วมึงจะไปไหน ?” พี่น้องบ้านเราก็ดู - มึง กันเป็นปกติ แต่เป็นพี่ห่างวัยนะ

“เพื่อน ๆ เขาชวนไปงานวันเกิดครับ” เราเอ่ยบอกอย่างภาคภูมิใจขึ้น
กริม

“อะไรวะ !” แกขึ้นเสียงแปลก แล้วก็เงียบไป

สักครู่เฮียตี่ก็ลุกจากที่นอน ออกไปยืนดูบวบหรือปุย ๆ ที่ชาน
ระเบียงหน้าห้องพักซึ่งเป็นอาคารเรือนไม้ชั้นสอง เป็นเรือนพักคนงาน
ในโรงงานอะไหล่ฯที่พี่ชายทำงานอยู่

เราจึงทำหน้าที่เก็บที่นอนหมอนมุ้งให้เป็นระเบียบเรียบร้อยตาม
กิจวัตร

เสร็จแล้วก็ออกมาบอกกล่าวเฮียอีกครั้ง เพื่อให้รับทราบก่อนจะ
ออกเดินทาง

“เฮีย ผมไปนะ” เราถือว่าบอกกล่าวแล้วก็ใช้ได้ ปกติก็ทำกัน
อย่างนี้

เฮียตี่ปกติเป็นคนอารมณ์ดี สุขุม ใจเย็น รักน้อง ๆ คาดว่าก็คงไม่
มีปัญหาเช่นเคย ที่ไหนได้.....

“งานใคร ?” เสียงเครียด หน้าขมึนคล้ำผิดปกติ ทำเอาเราชักใจฟ่อ

“เพื่อนครับ เพื่อนที่เรียนกวดวิชาด้วยกัน”

“เพื่อนนะ ผู้หญิงหรือผู้ชาย?” เสียงเริ่มแน่น ใบหน้าก็ยิ่งเข้มขึ้น
ซึ่งเราไม่เคยได้พบมาก่อนเลย

“ผู้หญิงครับ” เราเริ่มออกอาการอีกอีกเวลาตอบ ขาดความมั่นใจไป
หมด

“อยู่แถวไหน?” ยิ่งถาม หน้าก็ยิ่งเครียด อัดบุหรืหนักขึ้น และ
พ่นควันคลุ้งโขมง

“อยู่แถว ๆ ฟังชนฯครับ เพื่อน ๆ มันรู้จักบ้านเขา จะพาไป”

เจียบกันไปสักครู่ ทำทางเสียดูกำลังครุ่นคิดหนัก คงจะวิตกกังวล
อึดอัด หนักใจ ระคนกัน เดาใจว่า พี่ชายคงจะเป็นห่วงกังวล กลัวว่า
น้องจะเดินออกนอกกลุ่มนอกทาง จะทำให้เสียการเรียน เสียผู้เสียคน และ
เสียอนาคต เหมือนกับพี่ ๆ สองคนที่เสียเคยอุปการะช่วยส่งเรียนและ
ล้มเหลวไปแล้ว

เสียตัวเองก็ได้เคยเปรย ๆ เป็นทำนองน้อยเนื้อต่ำใจผิดหวังให้เราได้
ฟังมาก่อนหน้านี้นี้บ้างแล้วว่า

**ไอ้ห่า....เวลาเลี้ยงลูกหลานคนอื่นล่ะได้ดีมีอนาคตทุกคน
ที่น้องตัวเองกลับไม่ได้เรื่องซักคน**

เราก็แอบคิดอยู่ในใจเหมือนกันแหละว่า

‘พี่น้องคนอื่น ๆ สมองล้วนดี ๆ กว่าเรายังไม่รอดเลย ไอ้เรามัน
ปลายแถวหางกะทิแท้ ๆ.....’

จะมากาดหวังตั้งเป้าเอาอะไรกับเรากันนักหนา

**ม้าพันธุ์ดีไม่หามาขี่แนบ
ดันมาเลือก ‘ม้าเกลบ’ เอาแนบขี่
อยากส่งเสริมน้องชายเรียนให้ดี
มาเลือก ‘ควาย’ อย่างเรานี้ หรือมีทาง?**

นี่ก็เหลือเราเป็นคนสุดท้ายอยู่คนเดียว แล้วยังจะแើคมา
แสดงที่ทำออกอาการ ‘เวอร์ ๆ’ ไม่เข้าท่าให้เห็นอีก

“การเรียนก็ไม่เอาไหน สมองก็ท้อ เอนท์ก็พลาดไปครั้งหนึ่งแล้ว
แทนที่จะรู้สึกสำนึกตัว ยังจะเสือกมาทำท่าเหมือนจะล้มตัวออกอาการงี้
เง่าอย่างเก่า ๆ อีก”

ข้อความหลัง ๆ นี่เสียดีเขาไม่ได้พูดหรอก เราคิดแทนให้นะ (กะเน
จากอาการพี่ชาย)

การที่เราดันฝ่ามาออกอาการเวอร์ ๆ แบบนี้ เสียดีเขาก็ยอมต้องรู้สึก
ปริวิตก ห่วงกังวลเป็นธรรมดา ไม่อยากให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย จะ
เข้าทำนอง

“เลี้ยงน้อง ๆ ไม่ได้ดีซักคน !”

แต่ด้วยพื้นฐานเสียดีที่เป็นคนใจดี มีเมตตาอารีน้อง ๆ เป็นนิสัย
แก็เลยถอนใจเฮือกตัดใจหันมาพูดกับเราต่อว่า

“ไอ้ห่าเอ๊ย.....ตั้งแต่เกิดมากูยังไม่เคยรู้จัก**วันเกิด**ว่ามันเป็นยังไงเลย พวกมึงยังไม่มีอาชีพไม่มีรายได้เสียกริดิจงานวันเกิด.....”

สีหน้าเวรตาแสดงออกถึงการดูแลนหยามหยันหมั่นไส้ในความ ‘เวอร์’ เกินไปของเรา **“พวกคนลืมหัด วัวลืมหัด”** อะไรทำนองนั้น เดียวก็คงจะกูไม่กลับลืมหัดเลวเสียนาคเหมือน พี่ ๆ ทั้งสองคนก่อนหน้านั้นกระมัง ทำเอาเราถึงกับสะอึก ยืนซึมกะทืออยู่ตรงนั้นไปเลย

ครั้งนี้นับว่าพี่แก ‘แรง’ กับเรามากที่สุดในชีวิตเลยก็ว่าได้ ทำเอาเราเองก็เศร้าสลดเสียใจไม่เบาเช่นกัน

หลังจากได้ระบายอารมณ์ความรู้สึกออกมาจนพอควรแล้ว คงได้สติ เห็นอาการของน้องชายคือเราที่เหงาจ้อยไปนิดใจ ก็คงจะนึก สงสารเห็นใจระคนกันกระมัง ในที่สุดแกก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะตัดสินใจอนุญาตแบบจำใจ

“เออ มึงจะไปก็ไปซะ เสร็จแล้วก็รีบกลับมาอ่านหนังสือหนังหานะ”

คำพูด(เรื่องวันเกิด)ของพี่ชาย ลั่น ๆ แต่ชัดเจน มีเหตุมีผลและเป็น สัจธรรม น่าคิด!

เราเองก็เริ่มแอบตำหนิตัวเองอยู่ในใจเช่นกัน ที่ไปคิด-ทำในสิ่งที่ เป็นความไม่เหมาะสมกับสถานะของเราอย่างนั้น ถ้าเราจะไปด้วย

กิริยาธรรมชาติไม่เหิมเห่อ เวอร์ จนเกินไป เข้าใจว่าพี่ชายก็คงไม่คิด
หมั่นไส้และตำหนิเรารุนแรงขนาดนี้หรอก เพราะมันไม่ได้ถึงขั้นที่เรา
จะขอจัดงานวันเกิดตัวเองซะที่ไหน

นี่คงเป็นการหวังสกัดเราไปในตัวด้วย ก่อนที่จะหลงทาง หลง
กระแสนี้ไปมากกว่านี้....

งานวันเกิด

ขณะเดินทางไปยังบ้านงาน เราจึง ‘ซึม’ ไปตลอด ภาพเหตุการณ์
ที่ถูกตำหนิเมื่อเช้ายังตามมารุมเร้าให้เราปวดจิต ย้ำคิดอยู่ตลอดเวลา
ความร่าเริงแจ่มใสจึงมลายไปโดยไม่รู้ตัว

ประมาณสิบนาฬิกาเศษ ๆ ก็ถึงบ้านฟ้า เป็นบ้านสองชั้นครึ่งตึก
ครึ่งไม้สีฟ้า สวยสง่าภูมิฐานพอควร มีรั้วรอบขอบชิด เนื้อที่ประมาณ
ร้อยยี่สิบตารางวาเห็นจะได้ มีสนามหญ้า สวนหย่อม ไม้ประดับดูรับกันดี

ฟ้าซึ่งกำลังเดินจัดการอะไรต่อมิอะไรอยู่หน้าบ้าน หันมาพบพวก
เราตรงประตูรั้ว ก็รีบออกมาต้อนรับทักทายอย่างยิ้มแย้มยินดีและเป็น
กันเอง มีเพื่อนคนอื่น ๆ มาถึงบ้างแล้ว

“เชิญ ๆ ค่ะ ยินดีต้อนรับทุก ๆ คนเลยนะคะ”

ประโยคท้าย ๆ เธอปรายตามาทางเรา พยักหน้าให้เหมือนจะแสดง
 นัยยะพิเศษกับเรา ไอ้ฉัตรตาไวยักคิ้วแผลิบเชียวทันที แถมกระตุกคั่นให้
 เราเซเข้าไปเดินตีคู่จนชนกับแขนของฟ้าเข้า

เธอหันมามองแวบหนึ่งแบบกังขาในที แต่ก็ไม่ได้ว่าอะไร เรา
 เกือบจะคิดสั้นใส่ ‘ไอ้ห่า’ ฉัตรไปแล้ว

*‘ไอ้อ๊บบ้าย...เกือบเสียคนแล้วมัยละ ดีที่ไม่ถูกฟ้าด่าเข้าให้ ไม่งั้น
 เจ๊งเลยกู คูไม่จัดแน่’*

ฟ้าเดินนำหน้าพาพวกเราเข้าไปในบริเวณตรงหน้าบ้านกลางงาน
 เลี้ยง อัญ อุ ตู วิ อ้อย อ้อม ตาอยู่กันพร้อมหน้า กำลังสารวนอยู่กับการ
 จัดโน่นเตรียมนี้อยู่ เห็นพวกเราเข้าไปก็ได้เฮต้อนรับด้วยความยินดีกัน
 สนั่นไปเลย พอเสียงเริ่มซาลง ไอ้กรรมก็เอ่ยท้วงทักทันที

“มีอะไรกินมั่ง หิวแล้วนะ”

ร่างท้วมเกือบจะอ้วนของไอ้กรรมก่อให้เกิดมุขตลกเรียกเสียงฮาจาก
 กลุ่มสาว ๆ ได้อย่างทันควัน จากนั้นก็มีการกระเช้าเข้าเหย้าหยอกล้อกัน
 ต่ออีกชั่วครู่อย่างสนุกสนานบานหทัย

สักครู๋ไอ้กรรมก็เอ่ยต่ออย่างผู้รู้ขนบธรรมเนียมอันดีงามว่า

“เข้าไปข้างในไหว้คุณพ่อคุณแม่ของฟ้าก่อนไม่ดีกว่า๊ว พวกเรา?”

ไอ้นี้มันมักมีไหวพริบปฏิภาณนำหน้าเพื่อน ๆ เสมอ มีสัมมา
 การจะดีเยี่ยม

เมื่อทุกฝ่ายโอเค ฟ้ายก็เดินนำหน้าพาพวกเราขึ้นบันไดสามชั้นเข้าไป
ในตัวบ้านเพื่อวันทามิ และรายงานตัวคุณพ่อคุณแม่ของเจ้าภาพ

ภายในบ้านก็ตกแต่งได้เรียบร้อย สวยงาม น่าอยู่ ไม่ถึงกับหรูหรา
ทว่าก็ดูดีมีระดับ แสดงว่ามีฐานะดีทีเดียว ฟ้ายเป็นลูกคนเดียวเสียด้วย
มิน่า....คงจะรักลูกมากถึงกับลงทุนจัดงานวันเกิดให้เนอะ

ต่างกับครอบครัวเราลิบลับ ที่ตั้งแต่เกิดมาก็ยังไม่เคยรู้เลยว่าวันเกิด
เป็นอย่างไรสอดคล้อง กับคำหยั่งที่พี่ชายเขากระแทกแตกดันใส่เราเมื่อ
เช้าเป๊ะ เป็นทำนองเตือนว่า ‘อย่าลืมกำพืด’!

พอถึงห้องรับแขกอันโอโถงโปร่งสว่าง พลันก็เหลือบเห็นคุณ
พ่อคุณแม่กำลังพูดคุยยิ้มแย้มอยู่กับนายเน็คที่โซฟาในห้องรับแขก คุณ
ท่าทางคงจะคุ้นสนิทกันพอควรมาก่อนแล้ว

ทำเอาใจเราวูบ]’ไปหลายกิโลซัด เน็คเขาน่าจะแซงเราไปไกลมาก
แล้ว แต่สิ่งสำคัญเหนืออื่นใดก็อยู่ที่ ‘ใจฟ้าย’ มากกว่า

ท่านผู้อ่านว่าจริงไหมครับ ? (ช่วยเชียร์หน่อยดี....อิอิ)

นายเน็คนี่ พอเห็นพวกเราเข้าไปนั่งกับพื้นห้องเท่านั้นแหละ ออก
อาการแอ็คอาร์ตเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อยทำตัวเหมือนเป็นมวดยคนละชั้น
เพราะมันนั่งโซฟา แต่ว่าพวกเราทั้งหมดพากันนั่งราบกับพื้นเนื่องจาก
โซฟานั่งได้ไม่ครบคน(ต่างหากโวยยยย.....)

พวกเรา ก็พร้อมกันวันทามิและปฏิสนธารกับท่านตามธรรมเนียม
คุณพ่อคุณแม่ทำทางมีการศึกษา คุณมีระดับ มีอัยยาศัยสุภาพนุ่มนวลมี
เมตตาเป็นกันเองกับพวกเราทุกคน

สักครู่พวกเราก็ขอตัวลงไปเฮฮาปาร์ตี้ที่สนามหญ้าหน้าบ้าน
ด้านล่างกับเพื่อน ๆ ตามประสาวัยसरุ่น

จากนั้นก็ช่วยกันปิ้งย่าง ปรงอาหาร ยกน้ำแข็ง เทน้ำขวด ควดน้ำเป-
ล่า เฮฮาหยอกล้อกันจนวันวายครีกครื้นยิง แต่เรานี้สัมนกลับสนุกไม่
ค่อยจะออกเอาเลยจริง ๆ (จากพิษบาดแผลที่พี่ชายฝากไว้)

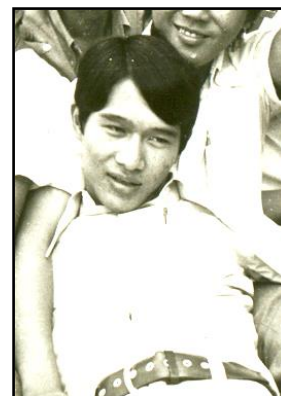
ส่วน ‘ท่านแน็ต’ ผู้เฒ่าอ้าท ก็แสดงตนเข้านอกออกในได้ราวกับ
เป็นสมาชิกพิเศษประจำบ้านนี้มานานแล้วจนเรารู้สึกว่า ‘เขาวิ่งไปได้
ไกลเกินกว่าที่เราจะตามทันชะแรวววว.....’

ก่อนจะออกมาที่นี้ พี่ชายก็อดชะอ่วม มาถึงบ้าน
งาน ‘ท่านแน็ต’ มันก็แบ็คแฮนด์เอาจนเราซึม ถึงกับ
สับสนฟุ้งซ่านไปหมด ถ้าเป็นมวยก็เหมือนกับกำลัง
เจอพายุหมัดเป่ไปเป่มา ประมานนั้นเรยยย.....

ไอ้ชนินทร์ กับไอ้หลวง เห็นเรานิ่งเงียบพิศ
สังเกตก็เลยกระเซ้าหวังสร้างบรรยากาศ

“ไอ้हांซิง วันนี้มันเป็นอะไรของมันเป็นวะ !” ไอ้ชนินทร์เลยสาต่อ

“เออวะ มางานวันเกิดนะ ไม่ใช่งาน....ศพ”

ประโยคหลังมันป่องปากลดเสียงเป็นกระซิบ แต่ก็ดังพอได้ยินกันในกลุ่มพวกเราซึ่งขณะนั้นกำลังนั่งอยู่บนเสื่อกินของว่างกับน้ำอัดลมกันอยู่

“หิงไอ้เนี้ยมั้ง.....” ไอ้หลวงกระเช้าต่อ พร้อมเขย่าไหล่ทั้งสองของเรา โยกไปมาเชิงสรรพยา

“เฮ้ย....ไม่ใช่หรอ” ไอ้กรมเริ่มแย้ง “กูเห็นมันชิมมาตั้งแต่เช้าแล้ว” เออ มันก็รู้จักสังเกตดีนี่หว่า.....

เราไม่อยากทำตัวให้เป็นที่ถูกวลแก่ใคร ๆ ก็เลยฝืน ๆ ยึดแน่นตามบรรยากาศเขาไป แต่ก็ไม่ได้ไม่นานนัก อาการเก่า ๆ อาจจะคงยังค้างคา เพราะอีกไม่นานต่อมาฟ้าก็ได้กระเฝือกเข้ามานั่งใกล้ ๆ ฝ่ามือที่ท้าวแขนยันพื้นเบียดชิดกับต้นขาที่เรา นั่งขัดสมาธิอยู่ จนเรารู้สึกอบอุ่นสดชื่นขึ้นเยอะ เธอโน้มเข้ามากระซิบถาม

“เป็นอะไรไปหรือ ไม่สบายหรือเปล่า?” ฟ้าถามอย่างอาทร หรือตามมารยาทก็คะเนยาก

“เปล่าครับ” เราก็ตอบยืมฝืน ๆ

“เปล่าอะไร เห็นเจิบชิมมาตั้งแต่เช้าแล้ว” เธอจ้องหน้าค้นหาความจริงอย่างอาทร

เราก็ไม่รู้จะพูดแก้ตัวว่าอย่างไร พอดีสายตาเหลือบไปพบนายเน็ต (ที่กำลังมองมาจากกระเบื้องบ้าน) เข้า แววดาอาการของนายเน็ตบ่งบอก ถึงความรู้สึกในใจได้ชัดเจน ขณะที่ฟ้าก็หันไปพบเข้าเช่นกัน

“อ้อ...เรื่องเน็ตเองนะเหรอ?” เธอหันหน้ามาบอก “ไม่ต้องกังวลเลยนะ ไม่มีอะไรหรอก เราไม่มีอะไรกันเลยจริงๆ เขาก็ทำท่าของเขาไปอย่างนั้นเอง อย่าไปใส่ใจเลย นะ...นะ.....”

ฟ้าพูดมา แต่ตาจ้องเราเขม็งเหมือนพยายามจะอ่านความรู้สึกจากเราเช่นกัน

เธอปัดใจคิดว่าเราคงเหงาซึมเพราะเรื่องนี้ จึงเผยความในใจออกมาเพื่อให้เราสบายใจ สักครูเธอก็ขอตัวเพื่อไปโอภาปราศรัยกับเพื่อน ๆ กลุ่มอื่นต่อ แต่ดวงตาก็ยังปรายมาที่เราเป็นครั้งคราว

ตามองตา สายตาก็จ้องมองกันมันก็ซาบซ่านใจพิลึก อยากให้เป็นอย่างนี้ทั้งวัน ได้อะป่าว.....? ทั้งปี.....ฮือ...เกินป่ายยย.....

แต่เหตุการณ์ทั้งหมดก็ถูกกลุ่มเพื่อน ๆ แอบซักภาพได้หมด ไม่เว้นแม้แต่ อู๋ อัญ ตู๋ ตาและวิ

“ไอ้ห้าซิง แม่...แกล้งสำออยชิบหาย” ไอ้หลวงกระซวกเข้าให้ “พอได้กำลังใจน้อยหน้าบานเป็นกระดิ่งยืมไม่หุบเลยวะ”

มันเลือกกระเช้าตอนฟ้าเดินผ่านเข้ามาใกล้ ๆ เล่นเอาฟ้าหน้าแดง
ยิ้มอายเหนียมจนตาหยีไปเลย เพราะพรรคพวกเราดันฮาปาดังลั่น
พร้อมกันโดยมิได้ตั้งใจ

พอดีช่วงนั้นตากล้องเดินผ่านมาจึงถูกเรียกให้ชักภาพไว้เป็นที่
ระลึก ทั้งไอ้กรรมและไอ้สุรพลต่างก็ดันเราให้กระเถิบเข้าไปใกล้ติด ๆ
กับฟ้าในหลายท่าที่ชักภาพ จนเรารู้สึก
เกรงใจ เกรงว่าฟ้าจะหาว่าเราชักออฟไซค์
หรือได้ใจเกินไป

ผมเปล่านา มันเป็นเอง ผมเปล่าทำ
นา เขาค้นมาเอง.....

แต่เมื่อหันไปที่ม่านหน้าต่างบนบ้าน
เห็นนาย**เน็ด**แอบจ้องจนตาเกือบถลน(ลอค
แวน)แน่ะ คุณพ่อคุณแม่ก็มอง ๆ บ้างเป็น
ครั้งแรก ทว่าดูไม่น่าจะเป็นปัญหาแต่อย่างใด

อำลา – อาลัย

ในที่สุด งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกลา ตาที่จ้องมองตาก็ย่อมมีการยุติ
จะไปหวังตั้งป้อมเอาแต่จ้องมองเป็นปลากัดทั้งวันได้อย่างไร

จากลับเราก็ต้องมึนขมับมาตลอดทาง ไหนจะเรื่อง**เฮียตี๋**อัดเมื่อเช้า
ไอ้เน๊ตอัดตอนสาย ก่อนบ่ายก็อำลาอาลัยสาวฟ้า ดวงตาก็ยังมีปัญหา
ค้างคาใจกัน ไม่ซึมอยู่ไหนหรือ ?

เรื่องของ '**วันเกิด**' วันเก่าของเราแต่หนหลัง จึงไม่ได้ให้อะไรแก่เรา
ดังหวัง วันเวลาเปลี่ยนไป อะไร ๆ ก็เปลี่ยนแปลงไปตามวิถีชีวิต

เมื่อการสอบ Entrance ผ่านไป ผลก็คือ **ฟ้า**เอนท์ติดสังคม
สงเคราะห์ศาสตร์ธรรมศาสตร์ **วิกรม**กับ**ไอ้หลวง**เอนท์ติดนิติจุฬาฯ
ชนินทร์กับ**ไอ้สุรพล**ติดรัฐศาสตร์จุฬาฯ **ไอ้เศรษฐชัย** ติดรัฐศาสตร์
เชียงใหม่

ส่วน**ไอ้ชิงชัย**(นักรักที่ถูกหักอกประจำ)แหกโค้งข
แว็บออกไปอยู่ไกลถึง มศว.บางแสน (ม.บูรพาใน
ปัจจุบัน) สงสารก็แต่**ไอ้ฉัตร**เพื่อนยาก...ที่ต้อง
กลายเป็น **ไอ้ฉัตรลอยลม** วิชาอีก !

ปัจจุบัน วันเวลาทำให้ตีนกาเริ่มโศดเด่น เส้นผมเริ่มสองสี พื้นที่หน้าผากขยายกว้าง สันหลังเริ่มงอแง เราจึงต้องกลับมาทบทวนภาพในวันวานอย่างมีสติ เก็บเกี่ยวประสบการณ์มาเป็นตำนานสอนลูกตัว และลูกศิษย์เท่าที่สามารถจะทำได้ตามวิญญานแห่งวิชาชีพที่พอมิ

ตั้งแต่มีลูก และลูก ๆ รู้ความหมายของ ‘วันเกิด’ หลงตามกระแส (น้ำเน่า) ของสังคมที่มีอยู่อย่างซับซ้อน แม้เราจะไม่เห็นด้วย แต่ก็ยังไม่เคยขัด ด้วยลูกยังเล็กเกินกว่าที่จะเข้าใจเหตุผล

ได้แต่ค่อย ๆ เสริมทัศนคติที่(คิดว่า)ถูกต้อง สร้างสรรค์เต็มแต่งทีละเล็กละน้อย เอาความหลังฝังใจให้ลูกฟังด้วยกุศโลบาย(ที่คิดว่า)แบบยล ทำนองว่า

‘อย่าไปให้ความสำคัญกับวันเกิด และตนเองนัก’

สิ่งที่ควรตระหนักเป็นสิ่งแรกใน ‘วันเกิด’ น่าจะเป็น ‘ผู้ให้กำเนิด’ ต่างหาก ที่ท่านได้ให้โอกาสเราเกิด ให้ความรักความเมตตาอุ้มชูเลี้ยงดูอย่างทะนุถนอม อบรมบ่มสอนเรามา ให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เปี่ยมคุณค่าแก่ชีวิตเรา เราได้ดีมีความสุขทุกประการในวันนี้ก็เพราะท่าน

วันนี้ จึงเป็นวันที่เราควรจะไปกราบขอพระคุณท่าน ไม่ใช่ไปเรียกร้องตั้งเงื่อนไข

สารพัดเอากับท่าน เหมือนอย่างเด็ก ๆ ทั่วไป ที่เขามักชอบประพุดตักัน
ท่านพุทธทาสก็สอน พระพยอมก็ย้ำ พระปัญญาวัณนท
ภิกขุก็เตือน พระนักเทศน์อีกสารพัดก็ให้สติสอนใจไป
ในทำนองเดียวกันนี้

ไอ้พวกผู้ใหญ่ที่มียศฐาบรรดาศักดิ์ มีอำนาจ
วาสนาบารมี มีตำแหน่งหน้าที่ราชการ หลวงเขากี่เคย
สั่งห้าม(หลายครั้งแล้ว) มิให้จัด เพราะมันทำให้ข้าราชการชั้นผู้น้อยต้อง
พลอยเดือดร้อนตามไปด้วย

แต่ก็มักจะเข้าทำนอง ‘ปากว่าตาขยิบ’ เสียมากกว่า เพราะก็ไม่เคย
เห็นมีการการลงโทษผู้ฝ่าฝืนคำสั่งในเรื่องอย่างนี้ทั้งที่มีเหตุการณ์ให้เห็น
อยู่อย่างดาษดื่นเลยสักครั้งเดียว

ยิ่งไอ้พวกนักการเมืองและข้าราชการใหญ่ ๆ นั้นแหละตัวดีนัก
เหตุที่ผู้มีบารมีใหญ่ ๆ ชอบจัดงานทำนองนี้ ก็เพราะเขาเป็นฝ่ายได้
ประโยชน์ ได้ทั้งสิ่งของเงินทอง คำยินยอม สอพลอประจบครบถ้วน
แล้วยังสามารถใช้เป็นเครื่องวัดบารมีวัดใจคนได้ด้วย

จะได้ว่าใครลิโรราบ ใครหัวแข็ง ใครจงรักภักดี ใครกระด้าง
กระเดื่องแข็งเมืองแข็งข้อ ใครเป็นมิตรใครเป็นศัตรู ก็จะมารู้กันในงาน
อย่างนี้แหละ

เหล่าพวกผู้ใหญ่เหล่านี้ เขามักใช้โอกาสในทำนองนี้ออกมาช่วย เป็นตัวดัชนีชี้วัด ก็ถือเสียว่าเป็นเรื่องของพวกผู้ใหญ่เขา

แต่สำหรับเด็กนักเรียนนักศึกษาอย่างเรานั้น ไปอุดริจัดงาน ‘วันเกิด’ จะได้ประโยชน์อะไร นอกจากความสนุกสนานฉาบฉวยเพียงแค่ว่า รุ่งยาม ไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายจำนวนมากซึ่งตนไม่ได้หามาด้วยตนเอง และยังเป็นการไปซ้ำเติมให้ผู้ปกครองต้องเดือดร้อนเป็นกังวลุ่นวาย มากยิ่งขึ้นไปอีก

หลังงานเลิก งานขามซ้อนล้อม แก้ว ขวดทองพะเนินเทินทึก สถานที่สกปรกกระเถาะกระกะ เจ้าของ ‘วันเกิด’ มีปัญญาจะจัดการด้วยลำพังตนเองมัยละ โดยเฉพาะไอ้พวกที่เวอร์ร้องขอให้พ่อแม่จัด ร้อยทั้งร้อย ยากส์ (แต่ปัจจุบันเขามักไปจัดงานเลี้ยงนอกบ้าน)

เพราะคนที่มีเหตุผล มีความคิด มีสติ เขาก็มีคิดจะจัดอยู่แล้ว.....
จริงอะปาววาววาววาว ?

(ส่วนพวกนักการเมืองใหญ่ ๆ และอภิมาหาเศรษฐินีไม่ขอเอ่ยถึง เพียงแต่ขอบอกว่า การเลี้ยงลูก รักและตามใจลูกจนเกินความพอดีมักให้โทษมากกว่าจะเป็นคุณ ไม่ต้องดูอื่นไกล ดูจากลูกนักการเมืองเศรษฐี (บางคน) ของไทยก็ได้ มันทั้งกร่างทั้งทราวม ทั้งอิทธิพล จนผู้คนในสังคมเขาพากันเลียนเลียนสมิธไปโดยถ้วนทั่ว ทางครอบครัวผู้ก่อปัญหา จะรู้ตัวรีเป่ล่าก็ไม่รู้ หรือรู้แต่มีนัส)

คนต่างจากสัตว์ได้ก็เพราะปัญญา แต่คนที่คิดจะกระทำผิด จนเป็นเรื่องธรรมดานี้มัน ‘หมา’ หรือ ‘คน’

ยังมีพ่อแม่อีกมากมายที่รักลูกไม่ถูกทาง คือรักมาก ‘เกินไป’ และ
อบรมเลี้ยงดู ‘อย่างผิด ๆ’ อยู่ เผลอปล่อยให้ความรักบังตา บังปัญญา
กระทั่งเป็นเหตุให้มีอันต้องมาน้ำตาตกอกซ้าในภายหลัง กระทั่งเมื่อลูก ๆ
โตขึ้นพร้อมกับค่านิยมและพฤติกรรมแบบผิด ๆ ติดกมลสันดาน

เด็กหลายรายต้องเสียนาคต และหลายรายถึงกับต้องเสียชีวิต
เพียงเพราะเขามีพ่อแม่ที่มีวิสัยทัศน์ขัดข้อง เราซึ่งมีอาชีพเป็นครู จึงนับ
ได้ว่าโชคดียี่สิบที่ได้มีโอกาสพบเห็นปัญหาเหล่านี้มาก่อนข้างมาก เกิดความ
ชัดเจน และพบสัจธรรมในข้อที่ว่า

เลี้ยงลูกอย่างโง่โง่ ลูกจะโตอย่างชั่วชั่ว
เลี้ยงลูกอย่างมั่วมั่ว ลูกก็จะชั่วอย่างโง่โง่

วันที่ 8 ธันวาคม 2542 วันนี้ ‘ลูกตุ้ย’ มากราบตักพ่อพร้อมกล่าว
ขอบคุณพ่อแม่ที่ให้กำเนิด เมตตาอุ้มชูเลี้ยงดูเกมา โดยไม่ออกปากขอ
สิ่งใด ก็ถือเป็นความปลาบปลื้มภูมิใจแก่พ่อแม่ยิ่งนัก และลูกฟาง(ตุ้ย)
ยังได้ให้คำมั่นสัญญาแก่พ่อแม่อีกว่า

**“ฟางจะเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ จะไม่ทำให้พ่อแม่ผิดหวังและเสียใจ
ฟางขอสัญญาค่ะ”**

ถ้อยวลีสั้น ๆ แต่กินใจนี้ ล้วนออกมาจากปาก และกลั่นมาจากใจ
ของเขาเองทั้งสิ้น ไม่มีการบอกกล่าว ชี้นำแต่อย่างใด

**“ในโลกนี้จะมีสิ่งใดให้โชคชัยแก่ชีวิต ให้จิตที่ปลาบปลื้มเปี่ยมสุขแก่
พ่อแม่เท่ากับสิ่งนี้”**

จึงภูมิ ชัยศิริ

สำนึกถึง “วันเกิด”

งานวันเกิดยิ่งใหญ่ใครคนนั้น
 หลอกลงันในกลุ่มผู้ลุ่มหลง
 หลงลาภยศ สรรเสริญ เพลลินทะนง
 วันเกิดส่งชีพสั้นเร่งวันตาย

อีกมุมหนึ่งซึ่งเหงาน่าเศร้าแท้
 หญิงแก่ ๆ นั่งหงอยและคอยหาย
 โอ้วันนั้นเป็นวันอันตราย
 แม่คลอดสายโลหิตแทบปลิดชนม์

วันเกิดลูกเกือบคล้ายวันตายแม่
 เจ็บท้องแท้เท่าไรมิได้บ่น
 กว่าอุ้มท้องกว่าจะคลอดรอดเป็นคน
 เติบโตจนบัดนี้เพราะใคร

แม่เจ็บเจียนขาดใจในวันนั้น
 กลับเป็นวันลูกหลอกลงันผ่องใส
 ได้ชีวิตแล้วก็หลงระเรีงใจ
 ลืมผู้ให้ชีวิต.....อนิจจา !

ไฉนจึงเรียกกันว่า “วันเกิด”
 วัน “ผู้ให้กำเนิด” จะถูกกว่า
 คำอวยพรที่เขียนควรเปลี่ยนมา
 ให้มารดาเป็นสุข จึงถูกแท้

เลิกจัดงานวันเกิดกันเถิดหนา
 ควรจะมาคุกเข่ากราบเท้าแม่
 รำลึกถึงพระคุณอบอุ่นแท้
 อย่ามัวแต่จัดงานประจานตัว

(รศ.นภลัย สุวรรณธาดา
 ม.สุโขทัยธรรมาราช)

ปีใหม่จาก “ไก่อ้วน”

ฟางไม่รู้ว่ารักพ่อ^๒นั้นแค่ไหน
 แม้เวลาล่วงเลยไปขนาดนี้
 พ่อเลี้ยงฟางจวบจะย่างยี่สิบปี
 บ่อยครั้งที่ลูกจะคิดจะตื่นตัน

ว่าพ่อ^๒ทุ่มสุดใจพ่อให้รัก
สนุกเกอร์พ่อจักคอยอดกลั้น
 เอาเวลามาเชียร์ลูกอยู่ทุกวัน
 ให้ ‘ไก่อ้วน’ ตีปิกชนสนั่นเมือง

พ่อพาฟางและพี่วาสนไปทุกแห่ง
 เรื่องร้ายแรงพ่อแก้ได้ในทุกเรื่อง
 ขับรถเล่นทุกเย็นนั้นน้ำมันเปลือง
 พ่อไม่คิดเป็นเรื่องให้เปลืองใจ

เรียนพิเศษพ่อรับส่งอยู่ทุกเมื่อ
 ไม่เคยเบื่อบ่นท้อพ่อทนได้
 แม้ฟางอ่านหนังสือดึกเพียงใด
 พ่อสู้อยู่เป็นเพื่อนให้ได้ทุกวัน

ยามเมื่อพ่อได้อ่านกลอนบทนี้
 คงไม่มีฟางนั่งไกล่คล้ายวันนั้น
 ยิ่งฟางห่างฟางยิ่งรักยิ่งผูกพัน
 ความคิดถึงสุดอดอันสุดบรรยาย

ฟางรู้ว่าการงานพ่อรู้มรณา
 ตัวพ่อเล่าฟางมั่นใจฝ่าฟันได้
 พ่อของฟางเข้มแข็งแกร่งเกินใคร
 แม่ – ลูกเป็นกำลังใจให้ทุกที

**จะไม่นำความทุกข์ใจมาให้พ่อ
 จะคอยกอดคอยเติมเสริมศักดิ์ศรี
 จะคอยสร้างความภูมิใจให้ทวี
 จะดูแลพ่อนี้ตลอดไป**

รักพ่อมาก ๆ ค่ะ
 เรื่องชีวิต – การศึกษาในมหาวิทยาลัย
 ฟางจะสู้ให้สมศักดิ์ศรีกับที่พ่อรักและทุ่มเท
 จาก.....ลูกฟาง (ไก่อ้วน)

๑ มกราคม ๒๕๔๘ (บัญชีปี 2 จุฬาฯ)

ปีใหม่ให้พ่อ จาก...ช่อวาสน์

ในวัน 'ปีใหม่' ปีนี้ มีเพียงกลอนที่กลั่นจากดวงใจ	ลูกไม่มีของขวัญเช่นเคยให้ ให้พ่อรับมันไว้และอ่านดู
อาจมิใช่คำกลอนเลิศหรูนัก ไม่เลิศเลอเพอร์เฟกเหมือนใครใคร	แต่เรียงร้อยจากรักลูกมิให้ แต่บรรจุความจริงใจไปทั้งดวง
อยากจะบอกพ่อว่าขอบพระคุณ วันที่ลูกอนาคตสดใสดี	ที่เกื้อหนุนลูกนั้นถึงวันนี้ บอกดังดังอีกทีขอบพระคุณ
รักพ่อนั้นมากมายสุดชีวิต เคารพรักเทิดทูนตลอดไป	รักเกินกว่าLimitกำหนดได้ พ่อผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่ตลอดมา
ยามใด ที่ลูก ทุกข์ท้อ เรียนแสนยากหนักเจียนชีวาวาย	ไม่อยากสู้ต่อ ผิดหวัง ร้องไห้ พ่อยังส่งกำลังใจให้เรื่อยมา
ยามป่วยไข้ ปวดหัว ตัวร้อน ยามลูกซึมผิดสังเกตไม่พุดจา	พ่อห่วงหาอาทรเฝ้ารักษา พ่อกอยซ์บน้ำตาและปลอบใจ

เนื่องจากพ่อไกลห่างอยู่ทางนี้ จะตั้งใจเรียนให้ดีไม่เถลไถล
 จะประหยัดซื้อสัตย์มีวินัย จะเหนื่อยยากเพียงใดไม่ย่อท้อ

เรื่อง ‘ความรักนักศึกษา’ ก็เช่นกัน วันนี้มันคงต้องมีบ้างใช่ไหม
 พ่อ-แม่เคยผ่านช่วงนี้คงเข้าใจ ลูกก็รู้ควรแค่ไหนในวัยเรียน

จดจำคำพ่อสอนได้ขึ้นใจ เดิมไม่เคยจะใส่ใจในเรื่องนี้
 เมื่อไกลบ้านต้องดูแลตนให้ดี เพราะยังมีพ่อแม่คอยห่วงใย

สัญญา ‘จะไม่ทำให้เสียใจ’

ไม่รู้ว่าพ่อจะเชื่อไหมกับคำสัญญาของลูกคนนี้

แต่สัญญาทั้งหมด ‘วาสน์’ จะรักษาไว้ให้ดี

เพื่อพ่อที่ ‘วาสน์’ รักที่สุดคนนี้ได้ภูมิใจ

%%%%%%%%100%%%%%%%%

ช่อวาสน์ ชัยศิษฐ์

1 มกราคม 2546

เทคนิคการแพทย์ ปี 1 ม.เชียงใหม่

สุขของฉัน อยู่ทำงาน ฉันลิขิต
 อยู่ทีคิด ที่ฝัน ปั่นอักษร
 อยู่ทีแต่ง บทประพันธ์ ฉันทักทายกลอน
 เพื่อผู้อ่าน เยาว์อ่าน เพิ่มปัญญา
 ‘ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์’

หมายเหตุ

เรื่อง **เอ็นท์สะท้อน** ตอน ‘วันเกิด’
 เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้แต่งเองทั้งสิ้น
 หากชื่อ เหตุการณ์ สถานที่ไปพ้องกับท่านผู้ใด
 อันจะก่อให้เกิดความเสียหายขุนเคือง
 ผู้แต่งก็ขอประทานอภัยล่วงหน้ามา ณ โอกาสนี้ด้วย

- ขอขอบคุณทุกท่าน ที่อุตส่าห์พยายามอ่านจนจบเรื่อง
หวังว่าคงจะได้ประโยชน์บ้างนะครับ

ขอกุศลผลกรรมที่ทำนี้
จงเป็นที่ประจักษ์แจ้งทุกแห่งหน
จงสำเร็จแก่ศิษย์ - มิตรทุกคน
ช่วยให้พ้นกรรมเวร.....จากเอ็นท์ทรานซ์

ชิงภูมิ ชัยสิทธิ์

หากสนใจจะติดตามผลงานเรื่องอื่น ๆ
โปรดคลิกไปที่ www.sura.ac.th นะครับ
แล้วไปคลิกที่ -> นวนิยาย

ประวัติผู้แต่ง

- ประวัติส่วนตัว

“ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์” เป็นนามปากกาของ นายชิงชัย บัณฑุพาณิชย์
รับราชการครูที่โรงเรียนสุรวิทยาคาร จ.สุรินทร์ (086-6490588)

- ภูมิำเนา

เกิดที่ อ.ศีขรภูมิ จ.สุรินทร์

- การศึกษา

จบชั้น ป.4 - โรงเรียนเงงกง จบชั้น ป. 7 – โรงเรียนบ้านระแงง

จบชั้น ม.ต้น – โรงเรียนอำนาจเจริญ

จบชั้น ม.ปลาย – โรงเรียนวัดสุทธิวราราม(กทม.)

จบปริญญาตรี – มศว.บางแสน (ม.บูรพา – ปัจจุบัน)

- ผลงาน

 เรื่องสั้น เช่น ห้องKING พิษพ่น ผันสลาย ไอ้คอแดง ไอ้โง่ หล่อยจูบ
เหยื่ออารมณ์ ลูกชัว เมืองมายา หนุมานคลุกฝุ่น สู้แม่ตี – หนีเตี้ยเตะ เจียะพริบ
ไอ้เจียวหวาน ข้าวโพดห่าลอด เป็นต้น

 เรื่องสั้นขนาดยาว เช่น ห้องเรียน-ห้วงรัก ตายดีกว่าโวย รู้หน้า-ไม่รู้ใจ
ครูขยะ ผนตกจี๋หมูไหล และ**เรื่องเอ็นท์สะท้อน**อีกหลาย เรื่อง เช่น น้ำตาควาย
ดีแตก ลูกเอนท์ อ้วนเอนท์ และเล่มนี้คือ **“วันเกิด”** เป็นต้น.
